SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 153. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 13, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 13-го СЕРПНЯ 1991 Ч. 153. РІК XCVIII.

ПОСВЯТИЛИ ПЕРШИЙ ПАМ'ЯТНИК Б. ЛЕПКОМУ

Виступає лепкознавець д-р М. Сивіцький. Зліва — Б. Подуфалий, справа — Р. Лубківський і М. Ільницький

Львів (С. Р.). — П'ятитисячна святочна громада села Жукова, Бережан та довколишніх сіл під проводом шістьох священників грекокатоликів та автокефальних православних з процесіями їхніх церков врочисто відсвяткувала відкриття та посвячення першого в світі пам'ятника регабілітованому поетові Богданові Лепкому, що свої юні літа проживав у домі свого батька о. Сильвестра саме в Жукові.

По обряді відкриття і посвячення пам'ятника виступив зі вступним словом племінник поета д-р Роман Смик із ЗСА, а доповідь виголосив д-р Микола Сивіцький, дослідник творчости Б. Лепкого з Варшави. Промовляли теж ряд літературознавців, поетів та представників місцевого та обласного управління.

Бронзовий пам'ятник висотою 10 футів виконав молодий скульптор Олег Мадяр, а архітектором був Ростислав Білик. Пам'ятник приміщений побіч школи ім. Богдана Лепкого та інших будівель та культурних установ на головній вулиці.

Українці аналізують відвідини Буша в Києві

Джерзі Сіті, Н. Дж. — В Бостонському „Сандей Гералд" з 4-го серпня появилася стаття авторства Юрія Шевчука і Марти Коломиєць на тему поїздки Джорджа Буша в Україну.

Ю. Шевчук, член Міської Ради у Рівному, перебуває тепер як професор в Гарвардському університеті, а М. Коломиєць, член редакції „Українського Тижневика", перебувала до кінця червня у Києві на шестимісячному відрядженні в Бюрі УНС.

У своїй спільній статті вони аналізують відвідини Дж. Буша у Москві та Києві і стверджують, що існує велика різниця між поглядами чи майбутнім стосунків поміж ними. Вони також підкреслюють, що саме населення України дуже добре знає, що таке незалежність, демократія та людські права для кожного горожанина. Вони також знають, що не може бути свободи без незалежности.

Отже, коли президент Дж. Буш хоче допомогти Україні — має на це знаменниту нагоду стверджують Ю. Шевчук і М. Коломиєць. У вересні має бути в Ню Йорку голова Верховної Ради України Леонід Кравчук. Коли Дж. Буш запросить його, як інших державних мужів, до Білого Дому, він зробить більше, як найкращими словами про свободу і демократію.

ПІД ЧАС ЗУСТРІЧІ З головою Федерації незалежних профспілок Росії Іваном Клочковим, президент Борис Єльцин підкреслив, що його указ про припинення діяльности організаційних структур політичних партій і масових громадських рухів в державних органах, установах і організаціях РСФСР, довкола якого розгорнулася гостра полеміка, ні в якому разі не зазіхає на місце і ролю профспілкових організацій на підприємствах.

Нобелівський лавреат оспорює твердження Буша

Ню Йорк. — Газета „Ню Йорк Таймс" надрукувала у числі 8-го серпня добре обґрунтовану статтю Чеслава Мілоша під заголовком: „Дехто називає це свободою" і підзаголовком: „Пане Буш 'націоналізм' не є коренем всього лиха".

Чеслав Мілош, професор-емерит слов'янської літератури в Каліфорнійському університеті в Берклі, здобув Нобелівську нагороду з літератури в 1980 році і є відомим знавцем підсовєтської дійсности, статті якого, особливо раніше, часто появлялися у поважних газетах.

Він не тільки дає добру „лекцію" президентові З'єднаних Стейтів Америки, але пригадує читачам „Ню Йорк Таймсу", що Совєтський Союз був побудований на насильстві, тоталітарних основах, а Комуністична партія, — єдина партія, яка донедавна користувалася державним пріоритетом, повинна стати перед міжнародним судом за злочини проти людства. Боротьбу мирними парляментарними засобами поневолених Москвою народів, які втратили під комуністичною тоталітарною системою мільйони своїх громадян, не можна окреслювати поворотом до „самогубного" націоналізму", як це сказав Президент Америки під час свого виступу в столиці України Києві.

На жаль, консервативні імперіялістичні сили в Москві, які кілька разів перетягали на свою сторону „реформіста" Михаїла Горбачова, можуть бути задоволені візитою Дж. Буша в Україну і його промовами. Їхнім бажанням все було втримати в теперішніх географічних кродонах імперію і ганити неспокійні республіки, націоналізми яких виникли на тлі змагання за усамостійнення своїх колись вільних держав мирним парляментарним способом. Вони (націоналізми) постали також на тлі численних совєтських провокацій зі сторони армії, військ міністерства внутрішніх справ під командуванням генерала КҐБ Бориса Пуго, брехливої партійної пропаганди, яка дійшла до такого курйозу, що почала називати демократично обраних республіканських парляментаристів, та їхні уряди диктатотрськими і небезпечними.

Консервативні сили в Кремлі мусіли читати з великим задоволенням промови Дж. Буша, його виступ у Верховній Раді України, зокрема ті місця у яких говорилось, що „свобода" не може втриматись, якщо ті, які змагаються за цю свободу поділяються". Замість зайняти принаймні невтральне становище, Буш перестерігає самостійницькі сили в Україні (але це відноситься також й до інших), що „Америка не буде допомагати тим силам, які підтримують вбивчий націоналізм і проповідують міжетнічну ненависть".

Совєтські читачі, каже Мілош, можуть тільки додогадуватись, що хотів сказати президент найбільшої потуги, на яку орієнтуються усі поневолені і покривджені. Правдоподібно вони скоро зорієнтувались, що Буш говорить те, що він почув від Горбачова. Правдоподібно українці в Києві добре оцінили приїзд президента Дж. Буша, виступ якого був скерований на збереження комуно-московської імперії. Очевидно, з точки зору імперських чинників, кожний рух за самостійність й незалежність може бути закваліфікований ними, як „згубний націоналізм". Можливо Буш мав на увазі інші частини, інші республіки СССР, наприклад, Грузію, де урядує антикомуніст і довголітній дисидент Звіяд Гамсахурдія. Одним словом Дж. Буш, роблячи прислугу М. Горбачову, зантагонізував велику частину американських громадян пов'язаних тісними вузлами із Східною і Центральною Европою.

Не велику прислугу робить нам і ті журналісти, які пишучи про націоналістичні рухи, не порушують причин і мотивів, і не кажуть за що ті рухи і народи змагаються, — каже в кінці своєї статті Ч. Мілош.

Гостріше каратимуть за приймання на роботу нових іміґрантів

Вашінґтон. — Департамент юстиції і офіційні представники Служби іміґрації і натуралізації розпічнуть незабаром нову кампанію і контролю затруднення нових іміґрантів. Згідно з рішенням федеральних судів іміґраційна служба має право і обов'язок слідкувати за тим, щоб працедавці не порушували закону і не приймали на роботу, очевидно за нижчу нагороду, неоформлених ще новоприбулих іміґрантів.

Згідно з інформацією генеральної прокуратури, в останньому часі збільшились випадки приймання на роботу нелегальних іміґрантів. У спеціяльному меморандумі, поширеному кільна днів тому серед відділів Служби іміґрації і натуралізації, федеральний комісіонер Джін МекНері заявив, щоб відповідальні за цю справу особи подвоїли свій нагляд не тільки над прийманням на працю нелегальних іміґрантів, але, перевіряючи документи, приглядалися добре до підроблених паперів, на яких несовісні особи, діючи поза законом, заробляють великі гроші.

У зв'язку з цим зарядженням працедавці матимуть нові клопоти. З одної сторони їм можуть закинути дискримінацію при прийманні на роботу, а з другої, при переловленні нелегальних, їх можуть покарати поважною грошовою гривною. За останні чотири місяці іміґраційні служби перевели перевірку понад 2,500 справ запідозрілих нелегальних іміґрантів і в результаті чого вони викрили сотні працюючих нелегально. У висліді цього вони виписали 529 покарань на загальну суму 3,2 міл. дол.

Дослідження було переведене в першу чергу в ресторанах, будівничих компаніях, сільськогосподарських фармах, текстильних фабриках, готелях, платних паркувальних площах й інших підприємствах.

Новий іміґраційний закон, прийнятий Конґресом в 1986 році, так і не зумів накреслити ясного становища до цих справ, зокрема до використання робочої сили з-посеред нелегальних іміґрантів і тому тепер має клопіт Департамент юстиції і іміґраційні служби.

Ув'язнених труять ґазом

Київ (УНІАР). — Тут 31-го липня на судовому розгляді справи Хмари — Григор'єва знову допитували свідків з числа працівників міліції.

Майже весь день давав свідчення Віталій Аністратенко, який працює у відділі міліції Печерського району Києва документалістом кримінальної хроніки. Він зняв листопадовий інцидент за допомогою відеокамери, яку отримав напередодні. Так він заявив.

З підсудних у залі знову був тільки Віталій Воробйов. Інших звинувачених також привозять до суду, але вони відмовляються брати участь у судовому процесі, тому перебувають у кімнатах для арештантів. Адвокат Ванцовська повідомила, що мала побачення з підзахисним і вони розповіли, що за відмову брати участь у суді їх побили, застосувавши при цьому сльозоточивий ґаз „Черьомуха".

Степана Хмару тримають у слідчій тюрмі і не дають з ним побачення навіть адвокатам. Громадські захисники повідомляють, що суд порушує процесуальний кодекс УССР: оборонцям не дають змоги ставити питання свідкам, не реагують на численні заяви і протести адвокатів. І навпаки, суд ставить свідкам такі питання, які наперед передбачають потрібну судові відповідь.

На час візити до Києва президента Дж. Буша судові засідання були припинені. Адвокати С. Хмари Віктор Ніказаков і Юрій Айвазян висловили припущення, що суд боявся, аби хтось з оточення президента Буша не з'явився до судової залі.

Як відомо, перебуває під арештом також співголова Української Міжпартійної Асамблеї Анатолій Лупиніс. Коли 2-го липня перед слідчими постало питання про звільнення Лупиноса під запоруку народного депутата України Лариси Скорик і народного депутата Київської Міської Ради Євгена Пронюка, щоб уникнути розгляду цього питання, прокуратура Києва на-

(Закінчення на стор. 4)

КҐБ заперечує співучасть у вбивстві литовців

Вільнюс, Литва. — У четвер, 8-го серпня, „Експресхроніка" і ТАСС повідомили, що вбивство шістьох литовських прикордонників виконала нібито якась „засекречена служба", яка взяла на себе певну відповідальність, повідомивши про це деякі литовські газети. КҐБ і міністерство внутрішніх справ СССР, яке розпоряджає спеціяльними частинами, „чорноберетниками", відмежуються від цієї справи і кажуть, що їм нічого не відомо про існування якоїсь „секретної служби". Це мусить бути новостворена організація, якщо така взагалі існує, або засекречене прикриття якихось груп і організацій терористичного спрямування.

Співробітники пресового бюра КҐБ повідомили, що вони не розпоряджають даними про існування якоїсь нової терористичної групи і висловили сумнів в її існуванні. Головна квартира КҐБ в Москві при тому категорично заперечила співучасть КҐБ у цій „трагічній події, яка трапилася на литовсько-білоруському кордоні, 31-го липня, якраз в часі перебування президента Джорджа Буша в Москві, що був гостем президента СССР Михаїла Горбачова". Керівники КҐБ заявили, що обвинувачення їх засобами масової інформації у вбивстві є не тільки „безпідставним", але образливим і провокаційним.

В інформації сказано, що слідство у справі вбивства перевела неурядова організація „Щит", представник якої Віталій Юраєцкєв заявив, що КҐБ, при допомозі ОМОН, заздалегідь запланував цю провокаційну злочинну дію, а тепер відмовляється і каже, що воно проти терору і за викриття злочинців. „Всякі тенденційні оцінки і поширювання неперевірених фактів можуть тільки пошкодити у переведенні докладного слідства доконаного злочину", — заявив представник КҐБ.

Вміжчасі стало відомо, що тяжко поранений в голову литовський прикордонник буде жити. Він вже почав реагувати на голос, світло, показує знаками, що розуміє запити. Уряд Литви наказав своїм озброєним

(Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

ВІДОМА В ЗСА фірма швидкої харчової обслуги „Бурґер Кінґ" дуже широко розголосила, що свій найбільший у світі ресторан вона відкрила у столиці Мадярщини Будапешті. Спостерігачі розраховують, що це було зроблено для підкреслення факту, що не тільки „МекДоналд'с" почав продавати на ринку Східньої та Центральної Европи. „Бирґер Кінґ" є філією англійської фірми Гренд метрополітан П. Л. С., одначе нововідкритий ресторан у Будапешті є під зарядом спільної англо-американської фінансової групи вкладників і мадярського державного готелю „Паннонія".

МИНУЛОГО ТИЖНЯ Сенат не погодився на номінацію Білим Домом Декстера Леґтінена на посаду леґального представника Уряду в бюрі Департаменту юстиції, що веде судову справу проти колишнього диктатора Панами, генерала Мануеля Антонія Норієґи. Це вже вдруге Сенат відкидає номінацію Д. Леґтінена, тимчасового адвоката Уряду в Маямі, якого вперше президент Джордж Буш на цей пост номінував під час сесії Конґресу в 1990 році. Згідно з твердженнями аналітиків, Д. Леґтінен не втішається прихильністю тих, які мали нагоду з ним працювати, з уваги на його вибухову вдачу та зухвале відношення, що й в основному були причиною залишення праці п'ятьма прокураторами.

З УВАГИ НА ТЕ, що доля поштових оплат ще конкретно не вирішена, дві нові поштові марки, що їх було заплановано видати цього року відкладено до 1992 року, заявили речники Поштового уряду. Видання 75-центової марки в честь колишнього голови Верховного Суду ЗСА Ерла Воррена було заплановане на осінь цього року, а тепер його відкладено до 19-го березня наступного року. Запланована .29-центова марка на 1-го листопада, що мала пригадувати Колюмбійську світову виставку, відкладена до неозначеного речинця. Поштовий уряд домагається підвищення цін на листи першої кляси з .29 до .30 центів, але цієї справи, ще досі не вирішено.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 8-го серпня, Державний департамент видав обіжник, у якому закликає американських громадян виїхати з нововідокремлених республік Хорватії та Словенії якнайшвидше. В згаданому обіжнику доражується американським громадянам в інших районах Юґославії також застановитися над виїздом, а тим часом громадяни ЗСА повинні б зареєструватись в американській амбасаді в Беоґраді.

Союзівка матиме нову „Міс"

Союзівка. — Одна з найцікавіших урочистостей цього сезону відбудеться тут у суботу, 17-го серпня. Ще теперяшня урядуюча „Міс Союзівки" Марта Куропась, вже опінвчі з 17-го на 18-го серпня передасть своє урядування і покищо невідоме жюрі проголосить нову „Міс Союзівку" на наступний, 1992 рік.

Для зацікавлених в участі у виборі „Міс Союзівки" подаємо інформації, що кандидувати можуть неодружені дівчата після закінчення 17-го року життя, які є членами Українського Народного Союзу. Ті, які кандидували в попередніх роках і здобули І-ше, ІІ-ге або ІІІ-тє місце, повторно кандидувати не можуть. Нагороди: перше місце — 500 дол. і один тиждень вакацій на Союзівці; друге — один тиждень вакацій; третє місце — один вікенд вакацій на Союзівці.

М. Куропась

Імпреза вибору нової „Міс" почнеться о год. 11:30 вечора. Її провадитиме улюблена публікою Аня Дидик-Петренко, довголітня ведуча, а тепер керівник мистецьких програм Союзівки.

Перед вибором „Міс Союзівки" гості оселі зможуть побувати на концерті популярного естрадного співака Алекса, який прокодитиме в просторій оконоденній залі „Веселки" і почнеться о год. 8:30 вечора. Після концерту відбудеться забава під звуки оркестри „Водограй". Початок забави о год. 10-ій вечора.

В суботу і неділю, 17—18 серпня, в головному будинку оселі проходитиме виставка мистця Якова Гніздовського.

В неділю, 18-го серпня, на Союзівці Відбудеться День Союзянки.

У ЛИВАНІ ЗВІЛЬНИЛИ АМЕРИКАНСЬКОГО ЗАКЛАДНИКА

Дамаск, Сирія. — Мусулманські шиїти звільнили американського закладника Едварда Трейсі, який провів майже п'ять років у полоні в терористів. Спочатку представники терористичної групи „Організація революційна справедливість" повідомили, що протягом найближчих 72 годин вони плянують відпустити одного з американців, але не минуло й доби, як стало відомо, що Трейсі передали в руки сирійських представників у Бейруті. Потім американця відвезли з Бейруту в Дамаск, де сирійці передали його заступникові голови американської дипломатичної місії Джанові Крейгові. Крейг подякував сирійцям за допомогу і звернувся до ісламських фундаменталістів з закликом звільнити решту західніх закладників у Ливані.

Е. Трейсі

Різні терористичні проіранські групи в Ливані все ще тримають п'ятьох американців і шістьох громадян інших західніх держав. В руках „Організації революційна справедливість" перебуває ще один американець — 60-річний Джозеф Сісіппіо, який був захоплений також п'ять років тому.

„Я здивований, що світ все ще існує", — були перші слова 60-річного Трейсі, які він сказав, прибувши в Дамаск. Сирійська телевізія передала інтерв'ю з Трейсі. Американець виглядав змученим, але говорив вільно і впевнено. Трейсі сказав, що почувається чудово і навіть готовий взяти участь в бігу на 100 ярдів і доказати, що стан його здоров'я не викликає побоювань.

Білий Дім вітав звільнення американця. Пресовий секретар Президента Марлін Фіцвотер сказав журналістам: „Президент Буш радий, що Едвард Трейсі звільнений і разом зі всіми американцями поділяє щастя його родини".

Сирійський заступник міністра закордонних справ Юсуф Шакур назвав звільнення американського закладника сигналом до звільнення всіх полонених і закладників, які стали жертвами близькосхідних конфліктів.

З Дамаску Е. Трейсі вилетів у Німеччину, де у шпиталі на базі армії ЗСА у Вісбадені він пройде старанний медичний огляд. Там же він дасть перші зізнання представникам американських спеціяльних служб про перебуті випробування. Потім Трейсі прибуде на батьківщину, де його чекає урочиста зустріч.

У СВІТІ

ПІД ЧАС ПЕРЕБУВАННЯ Джорджа Буша в Києві представники Української Республіканської Партії звернулись до нього із заявою, в якій говориться, що українські республіканці „не хотіли б, щоб навіть окремі урядові особи Адміністрації ЗСА порівнювали підневільні республіки СССР зі стейтами Америки", і що за час перебування в совєтській імперії цілі народи було піддано „відвертому геноцидові, етноцидові і екоцидові". Все це, на думку авторів заяви, повинно пояснити Президентові ЗСА становище. УРП, яка бореться за дійсний суверенітет України.

У ВІЛЬНЮСІ підписано договір між Литвою і Чехо-Словацькою республікою. Його здійснення дасть можливість поширити господарсько-економічні зв'язки між цими країнами, а також співробітництво у науково-технічній ділянці. З Чехо-Словаччини Литва буде імпортувати транспортні засоби, медичні інструменти, телевізійну апаратуру й інші товари. Зі свого боку, Литва експортатиме в Чехо-Словаччину меблі, цемент, металообробні варстати, електродвигуни і папір.

ПРЕЗИДЕНТ РОСІЇ Борис Єльцин повідомив про свій намір підняти ціни на енерґетичну сировину і надати пільги російським нафтовикам. Він сказав також, що починаючи з 1-го вересня дозволить їм продавати за ринковими цінами 25 відсотків добутої нафти. Це дасть нафтовикам більйон карбованців на рік. Фонди підуть на будівництво житла і шпиталів. Водночас Єльцин заявив, що республіки, які не підпишуть союзного договору, будуть купувати нафту за цінами світового ринку.

ЦЕНТРАЛЬНЕ статистичне бюро Німеччини повідомило, що у східній частині країни зафіксовано 15-відсоткове підвищення цін на товари, а в західних землях наростають інфляційні процеси. Це пов'язане з підвищенням податків, застосованим як засіб сприяння об'єднанню двох Німеччин.

У БЕРЕЗНІ 1991 року до Італії прибуло понад 20,000 албанців, яким італійський уряд надав можливість залишитися в країні. Однак відразу після цього Італія заявила, що більше не в змозі приймати албанських втікачів і відповідно посилила берегову охорону, видилившив в розпорядження прикордонників гелікоптери. Уже довший час два кораблі з новими албанськими втікачами намагаються прорватися через прикордонну блокаду, однак це їм не вдавалося. Але минулого четверга біля 10,000 албанців вдиралися до портового міста Барі. Їх поліція інтернувала на футбольному стадіоні, з якого біля 200 осіб втекли.

ДВІ ГРУПИ молодих християн з Ленінграду, разом 3,000 осіб, вирушили до Честохови у Польщі, де знаходиться відома ікона Матері Божої. Совєтські прочани мають намір зустрітися з Папою Іваном Павлом II і Матрір'ю Терезою, які плянують відвідати Ченстохову у той самий час.

У КИШЕНЕВІ утворилася нова громадська організація — Товариство пацифістів Молдови.

„ЗІРКА" СОВЄТСЬКОЇ телевізії Владімір Познер буде працювати у ЗСА. Він підписав контракт з корпорацією Малтімідія і разом зі своїм давнім приятелем Філом Донагю буде вести програму. Причиною такого рішення Познера є його конфлікт з керівниками совєтської телевізії, які заборонили журналістові з незалежними поглядами критикувати Михаїла Горбачова.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Шум довкола Кларенса Томаса

Коли у минулому місяці зрікся свого досмертного членства у Верховному Суді Турґуд Маршалл з уваги на пізній вік і поганий стан здоров'я, президент Джордж Буш призначив нового кандидата, федерального суддю Кларенса Томаса, також чорного. Але Маршалл був первісно членом ліберального суду, який ставився поблажливо до злочинства, абортів тощо, а Томас є консерватистом, католиком одружений з білою республіканською громадянською діячкою. Довкола цієї нової кандидатури знявся негайно великий галас. Управа центральної організації американських чорних громадян - Асоціяція для поступу кольорових людей заявилася проти затвердження Сенатом цієї кандидатури. Так само заявився так званий „кокус" чорних конґресменів. Головний закид, роблений Кларенсові Томасові, це те, що він проти жіночих абортів та ще й на міський чи стейтовий кошт. Відомо, що найбільший відсоток абортів у спеціяльних кліниках — це чорні, здебільшого малолітні дівчата. Католицька Церква виступає проти абортів, як убивства живого і безборонного плоду людини, консервативний світ таврує це і Верховний Суд, який залеґалізував був аборти, як щось, що не перечить конституції, вже зробив деякий відворот, передавши право стейтовим асамблеям вирішувати цю справу. Жіночий світ у цій справі поділений, хоч більшість визнає принцип, що жінки повинні мати „право вибору".

Відомий американський публіцист-колюмніст консервативного світогляду, Вілліям Баклі, наводить у своїй статті з 6-го серпня під багатомовним заголовком „Томас гнаний вузьколобими гіпокритами" — навів різні голоси таких гіпокритів. Між іншими, конґресмен Крейґ Вашінґтон, демократ з Тексасу, вірогідно чорний, заявив: „Кларенс Томас не вартий чистити черевики Турґодові Маршаллові". Баклі додає саркастичний коментар: „Іди, Кларенсе, геть і їж кавуна".

Здавалось би, що вся ця криклива кампанія перекреслює шанси Томаса дістати від Сенату згоду на його кандидатуру. Але воно так зле не є. У минулу суботу, 3-го серпня перед від'їздом президента Буша на довші літні вакації до Кеннебункпорту у стейті Мейн, він перевів, нараду у Білому Домі з гуртом прихильників судді Кларенса Томаса, які підготовляють ґрунт у Сенаті для затвердження його кандидатури. Після цієї наради Президент проголосив, що він вдоволений станом тих заходів, та ще раз підтримав Томаса, запевняючи, що цей чорний юрист „належить більше до того середущого струменя, яким пливе американське суспільство, ані ж його критики".

Ця кампанія безпосередньо звернена проти Кларенса Томаса, якого будуть довго переслухувати на сенатській Комісії судових справ поки — певне у вересні — його кандидатура піде під голосування на пленумі Сенату. Насправді, це ворожа кампанія проти президента Буша. Як не смішно — критикують Буша за те, що ніби він забагато уваги присвячує закордонній політиці і замало уваги придає внутрішнім проблемам. Ведуть у сенатській Підкомісії слідство, чи колишній президент Роналд Реґен і його заступник Джордж Буш не були причетні до інтриґи, щоб ворожий Америці уряд Ірану не звільняв захоплених в американській амбасаді 62-ох закладників швидше, аж поки скінчаться президентські вибори у 1980 році проти демократичного кандидата, колишнього президента Джиммі Картера. Хоча Роналд Реґен і Джордж Буш рішуче заперечили, наче би вони гралися долею закладників для персональних політичних цілей — демократи у Конґресі шукають кожної зачіпки, щоб підірвати популярність Буша, з уваги на президентські вибори в наступному році. Шанси виграної Кларенса Томаса у Сенаті непогані тому, що 1) чорне суспільство в Америці не дуже слухає управу названої вгорі крайової організації кольорових людей. 2) Чорне суспільство і всі його активні діячі включно з ворожими кандидатурі Томаса демократами свідомі, що коли вони провалять цю кандидатуру, то Буш не призначить більше ніякого іншого чорного. 3) За кандидатуру Томаса голосуватимуть білі сенатори, з винятком хіба ... лібералів, як ...

Володимир Яців

ЧИ КІНЕЦЬ ЛЯВІРУВАННЯ ҐОРБАЧОВА?

I.

Минає уже п'ять років відколи почалися неспокої у Совєтському Союзі, але ніхто з політиків і економістів не питав громадян СССР, що вони хочуть, яку структуру господарську вони бажали б, щоб вкінці закінчився цей хаос, ці неспокої і наступила стабілізація на відтинках економічному і суспільно-політичному. Поява на політичній арені новообраного президента РФСРР, революційного реформіста Боріса Єльцина, який став президентом обраним демократичною більшістю, може допомогти, до певної міри в цьому скрутному положенні також поодиноким народам союзних республік. Можна сказати, що це перший випадок в історії Росії, де половина громадян (РФСРР) Російської Федеративної Соціялістичної Совєтської Республіки живе в Росії, яку є своїй масі є переважно апаратчиками, ортодоксальними партократами. Однак не зважаючи на такий стан, демократичні вибори ясно підкреслили громадську готовість і свобідну волю перевести хоча, болючу, але конечно потрібну економічну реформу, яка для президента Горбачова не є з різних причин дуже сприятлива. Перемога Єльцина у виборах виявила, сильні дебати внутрі країни про це — чи реформаторські революційні пляни при масовій допомозі Заходу вирятують Союз від економічної і політичної катастрофи.

Горбачов у зовнішній політиці старається зизкакоївими потягненнями, отримати на порозі критичної фази економічних реформ відповідну допомогу Заходу, щоб зберегти Союз, як державу. Він напередодні конференції сімох індустріяльних країн в Лондоні, перестерігав Захід, що коли совєтський уряд не отримає відповідну допомогу зі Заходу, це може допровадити до економічної катастрофи, з потенційними страшними наслідками для світового миру. Турботи його країни — досить реальні, однак в його зверненнях про допомогу немає згадки про зобов'язання, які відносилися б до різних змін в системі, на політичному і господарському відтинках, як теж, від котрих буде залежати допомога.

На відтинку внутрішньо-політичному Горбачов є проти леґалізації приватної власності, проти ліквідації колективних господарств і далі обстоює структуру, що держава має виготовляти центральний економічний плян. Він продовжує бороть бу з лідерами поодиноких республік, які шукають дорогу, щоб вийти з цієї глибокої економічної і політичної кризи, щоб скорше перейти на ринкову господарку. Дискусії які провадять ся у зв'язку із втручанням Совєтського Союзу як держави, при допомозі Заходу, мають не абиякий вплив на рішення інвесторів, як теж поважні застереження у фінансовому світі.

Можна твердити, що прихильники і дорадники Горбачова зійшли з дороги, яка була запланована економістами, — американськими і совєтськими знавцями. Кремль був рішений зробити відповідні зміни в системі, щоб тільки отримати відповідну допомогу із Заходу, щоб вийти з глибокої кризи і перейти на ринкову господарку. Однак Горбачов уважає, що Захід не може йому диктувати, як ділко повинні йти реформи і це зовсім зрозуміле, бо це є його право вирішувати такі справи, які є зв'язані з перебудовою. Але його частинні реформи принесли тільки хаос у совєтській економіці, і тому без драматичних революційних потягнень, допомога Заходу зникне без сліду. Виглядає, що Горбачов є на неправильній дорозі у змаганні в поборюванні глибокої кризи. Він повинен перевести закон про земельну власність, перепровадити аграрну реформу, яка необхідна, щоб вона було вийти з господарської кризи.

Ухвалений закон Верховною Радою СССР 1-го липня ц.р., який дозволяє урядові провадити союзні підприємства приватним громадянам, громадським організаціям, як теж закордонним інвесторам, закінчує еру монополії на продукцію. Цей закон також дозволяє кожному, включно з закордонними інвесторами, купувати шери приватних підприємств. Таке потягнення є великим кроком в напрямі вільного ринку, в якому ціни і зиски є реґульовані подачею і попитом. Без сумніву таке рішення змінило шанси Горбачова стати Совєтському Союзові членом Міжнародного монетарного фонду і Світового банку, як теж світової економіки, на конференції „групи сімох" в Лондоні. Неґативом цього закону, на думку політичних експертів, є це, що він не відноситься до приватної власності на землю.

У зв'язку з продажем союзних підприємств, багато робітників побоюється, що їхню працю використовуватимуть нові експлуататори, наслідком чого наступить зниження життєвого рівня громадян. Голова Верховної Ради СССР Анатолій Лук'янов уважає, що це денаціоналізація державної власности, а приватизація є тільки частиною програми, і багато підприємств стане колективною власністю робітників. Експерт бачить приватизацію як скору дорогу до мішаної господарки, керованої силами ринку, до видатности продукції, до використування джерел, які б дали зиск, і не стали паперовою ціллю.

Приватизація може була однією із факторів Заходу, який допускає Совєтський Союз до світової економіки. Це один реальний крок до реформ, який поборюють ортодоксальні партократи, які уважають, що це є самовипродаж Компартії і її соціялістичних ідеалів. Тому вони своїми додатками стараються сповільнити продаж запланованих підприємств, як також затримання контролю над ключовими підприємствами. Експерти цих справ кажуть, що продаж може потривати кількадесят років а може і більше часу. Цю приватизацію важко сприймають деякі громадяни, а головно бюрократи, ортодоксальні партократи, яким важко буде переключитись і жити в децентралізованій системі, побудованій на ринковій вільній господарці.

Закінчення буде.

Г. Боярнич

Московське КҐБ пописувалося в Києві

У щоденнику „Вашінгтон Таймс" з понеділка, 5-го серпня, є цікаве зіставлення його кореспондента Пола Бедарда про поведінку в Києві спеціяльно привезених з Москви кагебістських агентів, зокрема до високопоставлених урядників Білого Дому, які разом з президентом ЗСА Джорджем Бушем відвідували Київ. Все це, згідно з твердженнями П. Бедарда, було зроблено для того, щоб перешкодити відвідинам президента Буша в Україні бо його відвідини „розворушили прагнення України до незалежности та свободи".

Автор розповідає, що після входу президента Буша до собору св. Софії кагебівські „лицарі", застосовуючи силу, перегородили дорогу вступу багатьом із його почоту та кореспондентам. Серед тих, що їх силою не впустили кагебісти до собору з Президентом були пресовий секретар Білого Дому Марлин Фицвотер, директор інформації Дейвид Демарест і дипломат Арнольд Кентер. Коли М. Фицвотер пробував ввійти, залізну браму було закрито „перед носом". Кількох інших офіційних службовців шийним схопленням було поставлено біля стіни і хоча вони таки звільнились з кагебівських „обіймів", їх до собору не впустили.

Американські урядовці, з якими так „гостинно" повелись московські кагебісти, добродушно пояснили собі цю аферу розлученням КҐБ демонстрантами, які англомовними плякатами вимагали такої ж свободи, якою втішаються американські громадяни. Ці ж самі офіційні чинники підкреслювали, що ніколи під час відвідин Києва президент Дж. Буш не був у небезпеці від демонстрантів чи звичайних людей, які, незважаючи на його промови, вітали його сердечно та з належною пошаною, вимахуючи синьо-жовтими прапорами. Навіть після того, як один з американців звернув увагу кагебістів, що вони своєю поведінкою не причиняють ся до популярности СССР, вони не зупинили свого хуліганства та з насолодою продовжували своє діло, якби зумисне хотіли показати перед світом, що вони є ще далі „панами ситуації".

Незважаючи на наявність і застосування кагебістами сили не тільки проти місцевого населення Києва, але й проти високих урядовців Уряду ЗСА з почоту Президента, американці робили та дальше роблять „добру міну", знаходячи всякі можливі на це оправдання. Хоч деякі члени почоту Президента, здвигаючи раменами, казали: „Ну що ж, ми знаємо з ким маємо до діла".

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПОТРІБНІ БІБЛІОТЕКИ

Відверто кажучи, до написання цього повідомлення спонукала вістка від головного редактора журналу „Пам'ятки України" Анатолія Серикова, що надруковано у 116-му числі „Свободи" з 20-го червня ц. р.

Приємно, що у Києві з ініціятиви шановного в Україні і на еміґрації журналу започатковано Бібліотеку Діяспори, яка, без сумніву, може стати великою скарбницею української культури. Та водночас прикро, що поза увагою залишилася нова книгозбірня НТШ у Львові, яка вже діє і налічує у своїх фондах понад 1,000 томів видань діяспори... Маємо українські друки з різних куточків світу: Мюнхен, Торонто, Рим, Філядельфія, Париж, Едмонтон, Лондон, Буенос Айрес, Мадрид, Ванкувер, Сідней, Ню Йорк. Мабуть труднощі становлення завадили заявити про себе на ввесь голос. НТШ з давніми багатими традиціями змушене розпочинати все заново. Це цілком стосується бібліотеки НТШ, головне завдання якої було і залишається — збір українознавчої літератури. Саме завдяки пожертвам української громади з-за кордону формується і зростає наша бібліотека.

Принагідно висловлюємо щиру вдячність всім, хто прилучився до цієї благородної справи, а також покладаємо великі надії на дальшу підтримку.

І ще важливо підкреслити, що подібні Бібліотеки Діяспори повинні існувати в Києві, Львові та інших містах України. Це послужить державному відродженню України, а для української еміґрації переконанням, що праця багатьох поколінь не пішла намарне.

Тарас Романюк
бібліотекар-архівар
НТШ у Львові

Петро Часто

І ЩЕ ЇМ НЕ ДОСИТЬ ПЕРЕМОГ?

Легко здогадатися, що в совєтській армії пішла на спад кількість вояків, котрі у своїх похідних торбах носять генеральські жезли. Генерали тепер не знають, що зі своїми жезлами мають робити. Але ж і відступати їм не личить. Та й куди? Позаду Москва, вічна твердиня вічної імперії. Отже, тільки вперед!

Вони певні, що переможуть і на цей раз. Хіба то тяжко — перемогти безборонний народ? І хіба бракує досвіду? Перш ніж душити танками і бити саперними лопатками по головах, виготовляються запаморочливі пропаґандивні бомби, свої люди на місцях корегують, куди і коли їх найліпше бабахнути. Ще дим не розсіється, а народ уже паралізований і поділений на мітичних прихильників „соціялістичного вибору" і „так званих демократів" та „сепаратистів" — бери його голими руками.

Совєтська преса засвідчує, що такі бомби починаються безперестанку. Цими днями засновано ще одне шовіністичне товариство — „Отчізна". Серед його найвищих керівників — генерал Єрмаков, заступник командуючого Ленінградською воєнною округою. Мета „Отчізни" — свята війна з приватизацією і конверсією. Можна уявити, як у генералів руки свербіять. Ще пару років тому вони абсолютно відкритим текстом сповідували доктрину, згідно з якою мали намір в майбутньому воювати виключно на чужих територіях. І от тобі маєш — довелося, підібгавши хвости, вертатися з Афганістану, з Мадярщини, Чехо-Словаччини, Німеччини.

Але чого їм сумувати? Що не перемогли маленького афганського народу? Зате успішно перемогли власний — великий совєтський народ. Хіба генерали не воювали і не воюють з ним, штиками загородивши анти народний кремлівський режим? Хіба то не перемога над 287-мільйоновим населенням, яке, займаючи шосту частину планети, шосту частину не просто суші, але родючої, благодатної землі, дійшло до ганебних злиднів?

Слово „конверсія" для совєтських генералів, як червоне полотно для бика. Вони її вважають зрадою державних інтересів, провокацією ненависних лібералів і від люті ще більше тратять розум, обминаючи головну причину своєї поразки — самих себе і свою пихату фельдфебельську самодостатність, що в умовах змертвілої економіки могла закінчитися тільки так, як закінчується — масовим збіднянням і загальним безглуздям.

Не Горбачов змушує Совєтський Союз повертати до загальнолюдських норм у практичній політиці. Змушує життя. Народи можна дурити, але життя не здуриш. Ба! Вони ще й сьогодні вперто продовжують це.

Два роки тому на першому З'їзді народних депутатів СССР Горбачов урочисто оголосив „реальну цифру" річних воєнних витрат Совєтського Союзу — 77.3 мільярда карбованців. Народ почув її перший раз за 70 літ. Це сприйнялося як доказ найвищого порогу гласности. Все! Славні полководці відтепер будуть звітувати за кожен витрачений карбованець! Наївні ідеалісти тиснули один одному руки. Але ось уже в цьому, 1991 році прем'єр-міністер Валентін Павлов необережно, бувши впевненим, що це не потрапить на сторінки преси, ляпнув: „Американці на воєнні потреби витрачають щороку 300 мільярдів долярів, а ви гадаєте, що ми тратимо менше?"

Ось воно, обличчя нескінченої совєтської неправди. Хіба Горбачов не знав що не 77.3 мільярда, а в чотири рази більше? Втім, Павлов сказав — не менше трьохсот, але не сказав, що не більше. Можливо, там усі п'ятсот — хто перевірить?

Куди вони пнуться, совєтські генерали? На що орієнтовані? З Куби Совєтський Союз завозить картоплю, з Перу — штанці і сорочинки. Якої генералам перемоги над своєю країною ще треба?

Незалежна совєтська преса, долаючи шалений опір високопоставлених воєнних і партійних чинів, все глибше анатомізує цю ракову пухлину нещасного суспільства — воєнно-промисловий комплекс. З'являються на світ Божий цифри, від яких темніє в голові. Чисельність совєтської армії, разом з прикордонними і внутрішніми військами, становить 5.5 мільйона осіб. Штатних працівників КҐБ і міліції — 4 мільйони 211,000 осіб. У ВПК зайнято 14 мільйонів 400,000 спеціялістів. Міркуйте самі: в машинобудівній промисловості, яка об'єднує підприємства колишніх 11 міністерств, зайняті всього 5 мільйонів 100,000 працівників. В країні нема жодного міністерства, яке б прямо чи опосередковано не працювала на ВПК, воєнну науку, армію, КҐБ і міністерство внутрішніх справ. Спільні поставки продукції для них в 1990 році дорівнювали 455 більйонам карбованців плюс 25 більйонів бюджетних централізованих витрат на воєнне будівництво і воєнну науку. Це означає, що воєнні витрати торік забрали 51.9 відсотка національного продукту, або 73.1 відсотка національного прибутку. Тобто генерали вкрали в народу його добробут, його нормальне людське життя.

До цього всього треба ще додати, що Совєтський Союз щедро постачав зброєю інші країни, виграючи на тому не ліпше, ніж „Заблоцький на милі". Куба, Монголія, В'єтнам, Польща, Північна Корея, Індія, Сирія, Ірак, Афганістан, Етіопія, Альжир, Ан-

(Закінчення на стор. 3)

Петро Гетьманець

На розпуттях хистких...

На розпуттях хистких неповторних доріг,
під грозою шаліючим небом,
я святую любов в серці своєму зберіг,
Україно-вітчизно, до тебе.

Усім чаром своїх наддніпрянських степів,
буйним гуком козацької Січі
Ти живеш, як безсмертя, у крові моїй,
як порив сил палких, таємничих.

Усім жахом Полтави, Базару і Крут,
страшним рабством і кров'ю Петлюри
Ти мене обернула у месницький бунт,
в світлий рокіт крилатої бурі.

Поки сонце свободи над степом Твоїм
величавим вогнем не засвітить, —
буду тямити з болем Твої пострах руїн,
буду месницьким бунтом шаліти!

Богдан Бурачинський

ДО ПРОГРАМИ ККДУ

I.

Останньо сім нових організацій приєдналось до Координаційного Комітету Допомоги Україні, який тепер вже нараховує 26 груп. Це відрадне явище, бо тут поважні громадські установи і найбільші допомогові товариства, які спільно працюють для великої мети. Це теж доказ, що коли діяспора бачить важливу потребу і діловий підхід, вона активно підтримує таке діло.

Щоб у цьому періоді політичних подій і публічних дебат виправдати довір'я і підтримку громади, ККДУ потребує чітко розповісти, куди і якими шляхами він прямує.

Загальні напрямні

Комітет, як і його члени спільно, а часом індивідуально трудяться, щоб якнайдоцільніше допомогти материкові стати суверенною, самостійною, соборною, демократичною і успішною державою. Дивлячись цілком реально, наша поміч не є і не може бути всесторонньою чи дуже великою. Зате вона мусить бути скоординованою, селективною і добре продуманою, щоб запобігти роздрібненню, помилкам і втратам та щоб підсилити найбільш критичну народну стратегію. Ми справді не надіємося відограти більшу, аніж допоміжну і дорадчу, а часом каталістичну і вишкільну ролю у процесі відродження ... нові напрямні, стратегія та ... в праці ... від партійно-політичних тактик і стосунків в Україні. Нам зате треба аналізувати та оцінювати загальну політичну і економічну ситуацію в краю та насвітлювати чи передавати корисні демократичні і економічні практики, яких ми навчились на Заході. Ми теж мусимо аґресивно вести інформативну роботу тут, серед урядових кіл і англомовної преси.

Форми допомоги Україні

Опрацьовуючи недавно плян праці та аналізуючи наші завдання, треба було прослідити питання дефініції і розміри „Допомоги Україні" діяспорою. Швидко стало ясним, що тут говориться про чотири різні діяльності:

а) Особиста поміч і харитативна допомога. Вона охоплює допомогу рідним, родинним місцевостям, церквам, школам і культурним та науковим установам. Тут також входить поміч дисидентам, відбудова шпиталів і опіка над хворими дітьми і старшими, жертвами Чорнобиля. Це часто необхідна та шляхетно-безкорисна діяльність, якої неможливо і не треба координувати, хіба часом консультувати зацікавлених жертводавців. Оцінено, що сама діяспора річно присвячує цій допомозі 3-5 міль. долярів.

б) Інвестиції у комерційних можливостях. Сюди входять вклади у спільні підприємства, у нові чи відновлені виробничі заклади, установи обслуги, та у торговельні спілки. Хоча їх наявність сприяє переходові до ринкової економії та піднесенню рівня затруднень, це більш заробіткові вклади, аніж безкорисна допомога. Оцінено, що тепер поодинокі жителі ЗСА вкладають річно 2-3 міл. дол. в Україні.

в) ... програм і ... дій. До цього зараховуються дотації фондів і матеріялів політичним діячам, групам та партіям України від громадських угруповань чи партій діяспори на поширення їхніх ідеологічних поглядів і впливів. Цей рід допомоги не все є дійсно корисним, бо він часом підсилює роз'єднання демократичних сил, коли тепер єдність є найбільш конечною потребою. Оцінено, що діяспора пересилає на це приблизно 250-500,000 дол. річно.

г) Державницько-народна допомога. Це допомога всеукраїнським організаціям і установам, які ведуть широку державницьку роботу за самостійність і соборність України з демократичним устроєм, здоровим довкіллям і загальним добробутом. Звичайно, їх діяльність охоплює освідомницьку, виборчу, парляментарну, вишкільну і організаційну кампанії, як також інформативні і пропаґандивні акції. Вона спрямована на перебрання і утримання влади в республіці парляментарним шляхом та на перехід до ринкової економії і дійсної демократії. Не зважаючи на це, що без політичної влади, всі інші допомоги для краю не можуть бути вповні ефективними чи тривкими, діяспора ЗСА дотепер жертвувала на цю важливу допомогу лише приблизно 300-350,000 дол.

Продовження буде.

Унікальні здобутки

Де зберігається легендарна грамота 1654 року, яка утверджує союз між Україною та Росією? Про цей документ часто згадують історики, журналісти й політики. Говорять, нібито Єльцин привіз копію тієї грамоти з Москви до Києва і подарував її Кравчукові.

В дійсності такого документу немає, але є широкий комплекс матеріялів до історії України, що знаходиться в Москві в Центральному державному архіві старовинних документів (ЦДАСД). Серед них є документи посольства російського боярина В. Бутурліна 1653—1654 років, які описують Переяславську Раду 1654 року, включаючи передумови, що були висунені Москвою для укладення договору з Україною. (Як відомо, донині неясно, який був зміст Переяславського договору. Існує припущення, що відновлена угода 1659 року, яка всюди цитується, є базована на пофальшованих даних з угоди 1654 р.) В цьому архіві зберігаються всі старовинні джерела з історії українських земель, зібрані російським урядом упродовж століть. Там є документи про вибори гетьманів, листи гетьманів, кошових отаманів, списки російських посольств на Україні, матеріяли про повстання, про самозванців, про зруйнування Січі 1709 року, про стан міст і фортець, про землеволодіння гетьманів, козацької старшини, монастирів та листування відомих діячів української історії.

В Архіві ЦДАСД в Москві зберігаються матеріяли більше трьох мільйонів справ, багато з яких включають десятки документів. Не менше 50 тисяч справ відносяться безпосередньо до історії України: в першу чергу це фонд Малоросійського Приказу, який включає біля 1,500 справ за 1619—1723 роки. Як один із центральних органів царської влади, Малоросійський Приказ був створений у 1663 р., щоб координувати всю політику відносно України. До 1722 р. Малоросійський Приказ відав правлінням України, контролював гетьмана і керував усіми російськими воєводами на Україні. Приказ зліквідовано 1722 р. в зв'язку зі створенням Малоросійської Колеґії. Матеріяли Малоросійського Приказу не були доступні дослідникам і охоронялися під претекстом державної таємниці.

Наприклад, співробітник Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) д-р З. Когут у своїй монографії про ліквідацію автономії Гетьманщини, що вийшла друком в Гарварді у 1988 р., стверджує, що доступ до цього й інших архівів Москви йому постійно відмовляли.

Дипломатичні відносини Москви з українськими землями найкраще відображені у Фонді „Малоросійські справи", а також у Фонді „Справи про Україну", що є в ЦДАСД в Москві. Походи запорізьких козаків, історія козацького війська, відносини гетьманів з сусідніми державами описані в матеріялах „Відносини з Польщею", „Відносини з Туреччиною", „Відносини зі Швецією", Відносини з Кримом". Війни на території України у XVII ст. описані в документах „Військового приказу". Московське володіння Україною у XVIII ст. документоване матеріялами „Фонду Сенату". Опис доріг, фортець, міст, сіл й історичні карти України знаходяться у фондах Волинської, Київської, Полтавської і Харківської губерній, що є в ЦДАСД у Москві.

Одначе всі ці документи не є професійно катальоговані, а 99 відсотків з них не надруковані, і не використовуються у працях істориків України. Копій з них нема ніде в Україні. Деякі з документів були видані не так для наукових цілей, як для пропаґанди. Наприклад, 1953 року в Москві вийшли три томи документів з архіву під назвою „Возз'єднання України з Росією". У передмові до першого тому сказано, що в книжку включено „величезну кількість нових документів, які представляють гаряче бажання українського народу з'єднатися назавжди з великим російським народом". При тому кількість опублікованих за період 1620—1654 рр. документів (лише 747) не перевищує десятої частини збережених матеріялів, а їхній вибір явно тенденційний: усунені матеріяли про відносини гетьманів з Польщею і Швецією, немає російсько-польських матеріялів про розподіл України, а публікація закінчується Переяславською Радою та подіями 1654 року, хоч важливіші московські операції анексії і військової окупації українських земель розвинулись пізніше, в кінці 1650-их і 1660-их роках.

Для встановлення історичної правди необхідно порівняти кількість тих опублікованих матеріялів з тим, що збереглося в архівах. Протягом 73 років совєтської влади закордонним дослідникам не показували змісту жодних українських фондів московського архіву. Одначе в 1989 році директор УНІГУ проф. О. Пріцак вперше домовився з директором архіву д-ром М. Лукичевим про те, що Український Науковий Інститут Гарвардського Університету буде одержувати копії усіх необхідних для історії України документів. УНІГУ вже отримав біля 6,000 копій, а серед них — ніколи ще не опублікований інвентар фонду „Малоросійські справи" за 1522—1700 рр., складений у 1779 р. відомим українським археографістом М. Бантишем-Каменським, який працював у архіві Колеґії Закордонних Справ у Москві. Також отримано копії договорів між Москвою і Військом Запорізьким за 1648—1709 рр., матеріяли із фонду „Відносини з Туреччиною" про діяльність гетьмана Пилипа Орлика в 1711—1712, 1730, 1734—1735 рр., різні карти і пляни України XVII—XVIII ст. В співпраці з Відділом Історії Гарвардського Університету від ЦДАСД одержано копії всіх неопублікованих посольських книг XVI століття (десять тисяч копій), які змістом відносились до українських земель.

В найближчі місяці сподіваємося отримати опис всіх матеріялів фонду „Малоросійського Приказу" за 1619—1723 рр., копій посольських книг про відносини з Польщею в 1647—1649 роках відносно діяльности гетьмана Б. Хмельницького, матеріяли про відносини до Туреччини та інші документи (понад 6,000 копій).

У фондах ЦДАСД зберігаються ще багато невідомих ученим українських матеріялів — серед них політичні справи про „зраду" московської влади українськими гетьманами, листи М. Максимовича, М. Грушевського й інших діячів української культури. Неперервні старання Українського Гарварду та фінансова підтримка жертводавців ФКУ уможливили нам розпочати процес здобування мікрофільмів таких прецінних джерел історії України. Ці матеріяли унікальні: у цьому столітті їх ніхто ще не вивчав, отже нині, на базі таких джерел, можна доповнити історію України новими сторінками. Гарвардському університетові сьогодні дають до них доступ, отже обговорюється плян, щоб перше зберегти цілі архіви на мікрофільмах, бо документи існують лише в оригіналах. Але фінансувати працю такого широкого маштабу сам Гарвард неспроможний: проєкт мав би тривати кілька років та коштувати від ста до двохсот тисяч долярів.

Як відомо, минулого року на Хортиці, в Січеславі (Дніпропетровську) та по багатьох районах південної України відзначували 500-річчя Запорізької Січі.

Урочистості також відбувалися на могилі Івана Сірка, кількаразового кошового отамана Запорізької Січі XVII столітті. Усі ці заходи стали першим кроком, щоб привернути народові його історичне минуле, але надалі треба буде поширити наукові дослідження козацької доби, щоб те історичне минуле мало конкретне державницьке значення, базоване на джерелах.

Отже є велика потреба фільмувати архіви, але в Україні нема жодної установи чи інституції, яка може це розпочати. Український Гарвард може приступити до цього великого діла, але лише тоді, коли отримає від Фонду Катедр Українознавства потрібні фінанси. Тому нам сьогодні в громаді треба шукати мецената -опікуна цих архівів і реалізувати цей проєкт. По докладніші інформації можна звернутись до: Harvard University, Ukrainian Studies Fund, 1583 Masschusetts Ave., Cambridge, Mass 02138.

ФКУ

Враження з концертової поїздки Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка по Україні

Не раз ставив собі питання, чи побачу ту омріяну, знищену, ограбовану, але непоборну Україну з її непереможним духом і баданням бути господарем на своїй землі.

Нагода трапилася із підготовою турне Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка в червні цього року. Майже два роки інтенсивної праці Капелі під мистецьким керівництвом Володимира Колесника і головством д-ра Мирослава Гнатюка довели до заплянованого виїзду Капелі під кличем „Ми знов з Тобою, Україно!" до великих центрів України. Починаючи з Києва, де відбулися два концерти, вступили до Канева, а дальше пішли Полтава, Харків, Донецьк, Запоріжжя, Дніпропетровськ, Кривий Ріг, Вінниця, Чернівці, Івано-Франківське, Тернопіль і два концерти у Львові .

Під час концерту у Харкові (Фото: Мирося Стефанюк).

Про виступи Капелі було написано багато, я хочу поділитися з читачами своїми враженнями і спостереженнями. Вітали нас на границях кожної області, куди ми прямували, короваями, хлібом і сіллю, музиками, танцями, промовами, з питомою українською гостинністю, зі сльозами очах і невимовною радістю, чого часто не могли контролювати. Автобуси дуже добрі, німецькі „мерцедеси", створювали потрібний комфорт та можливість відпочинку. І ось парадокс: автобуси замаяні трьома прапорами — українським, американським і канадським — експортувала поліція. Без її помочі годі було б зробити те, що Капеля зробила в переїздах із однієї місцевости до другої. Вітали нас із синьожовтими прапорами і масою квітів. Тяжко було стримати сльози радости з глибокого зворушення. Стан доріг не злий, вони обсаджені високими тополями. Київ та інші великі міста пишаються каштанами. Перед нашими очима видніли широкі лани пшениці, соняшників та паші для тварин. Лани червоного маку засліплювали очі, а гаї, своєю соковитою зеленню нас захоплювали. Рівнина така як стіл, тільки де-не-де трішки хвилястий терен. Присадибні куски землі засаджені різною городовиною і овочевими деревами. Хати чисті, часто муровані. Харків дуже гарне місто. Імпозантний пам'ятник Шевченкові пишається недалеко колосальної площі в центрі міста. Життя в ньому кипить, люди привітні, пізнавали нас по сорочках з бандуристом на грудях. Залі на концертах виповнені цілковито, включно із стоячими місцями, де лише можна було приміститись. Донецьк окружений копальнями, воздух занечищений. Зате дівчата особливіші. Високі, стрункі, одна краща за іншу, привітні та життєрадісні. Одяг гарний, якісний. В часах сталінського терору багато людей скривалося в шахтах. Завідуючі не питали про пашпорти, кого могли посилали під землю, щоб тільки виконати норму.

В переїзді до індустріяльної частини України Капеля заїхала до Запоріжжя, де вітали її діти, красно вбрані, з голосами як соловейки, та хор. Всі вони вбрані в народних строях, із синьожовтими прапорцями. Публіка на концерті ентузіястична, тепла, привітна. Відвідини острова Хортиці та 700-літнього дуба залишаться довго в пам'яті відвідувачів. З Дніпрових порогів нема сліду.

Недалеко від Запоріжжя — Дніпропетровськ. На концерті вітали Капелю і диригента дуже сердечно, бо він уродженець Дніпропетровщини. Привітала його китицею квітів 5-літня гарна виглядом і чепурно вбрана дівчинка. Він пригорнув її, поцілував та очікував, що вона зійде зі сцени. Дівчинка стала коло нього і не рухається. Мама кличе, дівчинка стоїть як заворожена. Диригент бачить, що нема ради, починає національний гимн. Дівчинка стоїть біля нього і співає. Очі капелян звернені на диригента і дівчинку. Диригент повертається до публіки, щоб диригувати співом залі, дівчинка робить те саме. Надзвичайна сцена. Дівчинка захопила усіх присутніх. Ця сцена залишиться в пам'яті капелян надовго.

Капелю всюди приймали дуже сердечно та щиро, але Львів, де відбулися два останні концерти, полонив Капелю цілковито.

Подвійне многоліття співала публіка, а маса квітів була виявом її захоплення.

На сцені під час концерту у Івано-Франківському стояла почесна варта біля прапорів.

Грімкі овації лунали ще довго після численних наддатків, якими останками сил Капеля кінчала концерти.

Надзвичайно милими були зустрічі із членами хору „Дударик" та його диригентом. Деякі батьки запрошували до себе тих, у кого їх діти перебували в часі перебування в Дітройті. Також члени інших львівських хорів щиро товаришували з капелянами.

Місію, яку взяла на себе Капеля, вона виповнила вповні. Євшан-зілля, яке вона привезла з Америки у формі бандури, патріотичного, під оглядом музичним, цінного репертуару, що були доказом живучости, музичної культури поза межами України, матиме глибокий вплив (дивлячись на ентузіязм публіки) у зрусифікованих частинах України.

Український народ має виконати певну місію, бо якщо б Бог її нам дав, тоді та частина нашого народу, що під московським ярмом, вже давно стала б москалями, в Західній Україні поляками, дальше румунами чи мадярами. Нелегко бути українцем в Америці, але ще тяжче бути ним на рідній землі. Наші таланти використовували, культурні надбання присвоювали або здушували. Наша Батьківщина багата, гарна, але бідна. Зробили і дальше роблять нас жебраками.

І хоч насильний процес асиміляції сталінських та брежнєвських часів мав великий вплив на наш народ, він живе і житиме повіки.

Ярослав Дужий

І ще їм...

(Закінчення зі стор. 2)

ґоля, Лівія, Єгипет, Нікараґуа, разом узяті, боргують Совєтському Союзові 85.8 мільярда карбованців.

І вже ні в якому разі не можна промовчати, що генеральська формула „тратимо стільки, скільки треба" не розповсюджується на сотні тисяч совєтських старшин, які провадять злиденне існування. На танки і ракети, на мілітаризацію Азії і Африки гроші є, а на платню для старшин, на житло, на дитячі садки для їхніх дітей — нема.

Скільки ще цей жах потриває? Надіятися — в людській природі. Ледве промінчик якийсь зблисне — і ми з новою силою чекаємо чогось кращого. Чекаємо і чекаємо, а тим часом поїзд совєтської імперії зовсім зійшов з рейок і залишається тільки одне — вискочити з вагона, хоч існує велика ймовірність вкритися синяками і подряпинами.

Нещодавно ми чекали приїзду Джорджа Буша до Києва. Добре, що він туди їздив, але було б ще краще, якби він при цьому не подивився на нас очима Ґорбачова. Ми чекали Буша, а дочекалися, що тепер Ґорбачов ще лицемірніше буде порівнювати совєтські республіки з американськими стейтами. І знов українцям з історичними документами в руках треба буде доводити, що вони жили на Божому світі задовго до Росії і Америки. В З'єднаних Стейтах багато чого заслуговує на глибоку повагу, багатощо може слугувати гідним взірцем для інших народів. Однак і Америка не впала з неба готовою, вона постала з титанічних зусиль її піонерів — не просто вільнолюбних і відважних, але таких, котрими кермувало живе почуття справедливости.

Президента Буша можна зрозуміти. Діставши докази занепаду комунізму, головного зла XX сторіччя, він щиро вітає ґорбачовську демократизацію, обіцянки реформ, вільного ринку, людських прав. Послухаєш — от-от розпочнеться бенкет з приводу торжества історичної справедливости. А українцям в часі бенкету довірять посуд на кухні мити.

Ніяка це не демократизація, ніякі не загальнолюдські цінності, коли одна нація, мов невситимий павук, поглинає інші. Українці ніколи не згодяться, щоб їх проковтнули, як би до цього Ґорбачов і Буш не поставилися.

Ні позиція, ні влада Ґорбачова не можуть розглядатися українцями як безумовні — українці не обирали його президентом і не мають найменшого пієтету до того, що він говорить. Позавчора він цикав на „очорнителів совєтської дійсности", вчора щось торочив про „соціялістичний вибір", нині забиває баки „загальнолюдськими цінностями". Що він скаже завтра? Кремлівські вожді ніколи не мали ніякої цілі, крім збереження імперії. Але прийшов час, коли Москва більше не зможе не рахуватися з новою реальністю, яка врешті-решт перетворить її з ненависної тюрми народів у мирне, гарне цивілізоване місто — столицю Росії.

Чи ж ми їй вороги? Хочуть росіяни демократизації? Щасти їм Боже! Хочуть ще раз скуштувати комунізму? Воля їхня. Хочуть монархії? Нехай мають, що хочуть. Це їхня справа. Ми не зазіхаємо ні на їх землю, ні на їх мову, ні на їх душу. Навпаки, ми зичимо, щоб їхня душа проясніла і пробудилася від тяжкого сну, під час якого вони мучили і нас, і самих себе.

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими, що 26-го червня 1991 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність на 90-му році життя

наша найдорожча

МАМА, СЕСТРА і БАБУСЯ

бл. п.

МАРІЯ з КОРДУБІВ СЕНИК

ПОХОРОН відбувся 28-го червня 1991 р. з церкви Непорочного Зачаття у Дітройті, Миш.

У глибокому смутку:

син — ІГОР з дружиною ІРИНОЮ
сестра — ОЛЬГА КІНАЛЬ з чоловіком ЮЛІЯНОМ
брати —
РОМАН з дружиною ІВАННОЮ і родиною
ЄВГЕН з дружиною ЗІРОЮ і родиною
внуки — БОРИС, РОМА і МИРОН

КҐБ заперечує...

(Закінчення зі стор. 1)

в автоматичну зброю членам державної служби безпеки стерегти день і ніч хворого, підозріваючи, що КҐБ СССР, МВСправ, ОМОН-івці чи інші „чорні сили" можуть пробувати „помогти" йому вмерти.

ОМОН в Литві взагалі запротестував проти обвинувачення, а керівник цієї військової одиниці вперто відмовляється від запрошення заглянути до литовської прокуратури. Тепер також виявилось, чому в ніч з 30-го на 31-го липня ОМОН-івці з Риги масово сунули в сторону Вільнюса, сподіючись, ще перед вбивством, що морд викличе спонтанну реакцію населення столиці Литви. Очевидно, ситуація в республіці стає все більш й більш напружена. Цивільні росіяни, передчуваючи лихо, у великому числі виїжджають до Росії.

Ув'язнених...

(Закінчення зі стор. 1)

казала слідчим органам призначити стаціонарну судово-психіятричну експертизу.

Слідчий Бондаренко 1-го серпня виніс постанову призначити психіятричну експертизу, але питання про те, бути їй амбуляторною чи стаціонарною, мають вирішити експерти психіятричної лікарні ім. Павлова в Києві.

Сам А. Лупиніс був глибоко вражений постановою. Адже підставою для призначення експертиз прислужилася не його поведінка під час слідства і не його дії під час масових заходів НРУ, УРП та ВОКСТ, організацію яких йому інкриміновано, а той нібито факт, що А. Лупиніс немов би перебував на обліку психіятра і те, що у 1978 році проти нього київський міський суд застосував заходи до примусової психіятрії. А. Лупиніс заявив протест проти продовження використання владою психіятрії у репресивних цілях.

У СЕРЕДУ ВЕЧЕРОМ, 6-го серпня, в стейті Коннектикат помер на серцевий розрив відомий американський радіотелевізійний диктор і кореспондент Геррі Різонер, проживши всього 68 років. Найкраще глядачі запам'ятали цього виїмкового журналіста, як керівника популярної телевізійної програми на мережі Сі-Бі-Ес „60 хвилин", яку він започаткував у 1969 році. Син учителя зі стейту Айова, Г. Різонер завоював собі прихильність багатьох глядачів своєю лагідною вдачею та культурною поведінкою. На думку своїх співпрацівників і багатьох інших він був одним із кращих представників американської журналістичної професії.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

Підготовляється спеціяльне видання журналу „Наш Спорт"

Згідно з договором між Управою УСЦАК і Адміністрацією журналу „Наш Спорт", на початку грудня ц. р. появиться спеціяльне видання цього журналу, що буде присвячене історичній поїздці збірних УСЦАК в Україну.

На прохання проводу Української Спортивної Асоціяції у Львові, коло 1000 примірників цього числа журналу буде вислано в Україну. Таким чином цьогорічне видання „Нашого Спорту" вийде значно більшим тиражем. На сторінках цього спеціяльного видання будуть поміщені обширні рецензії, інтерв'ю і спогади учасників поїздки, олюстровані історичними світлинами.

Крім статтей авторів з діяспори на численних сторінках журналу будуть поміщені рецензії, інтерв'ю і вістки про цю поїздку найкращих спортових журналістів України.

Очевидно в журналі знайдуть місце й інші матеріяли, особливо з діяльности українського спорту в діяспорі.

Організуємо спонзорів

Адміністрація журналу і провід УСЦАК спільно розпочали організацію спонзорів цього спеціяльного історичного числа „Нашого Спорту". Збільшений тираж і поширений зміст та пересилка згаданого числа примірників в Україну значно збільшить кошт, який самі традиційні спонзори журналу не зможуть покрити. Тому Адміністрація „Нашого Спорту" і провід УСЦАК запрошують усі наші спортові осередки, що мали своїх репрезентантів в збірних УСЦАК, приєднатися до спільної організації спонзорів в своїх теренах діяння.

При спільних зусиллях ми зуміємо гідно завершити цю першу поїздку в Україну та рівночасно залишимо для майбутнього історика українського спорту цінний матеріял. Ми певні, що всі учасники тієї, досі найчисленнішої, поїздки українців з діяспори (понад 400 осіб) захочуть набути собі на пам'ятку це число „Нашого Спорту".

Пожертви на покриття коштів цього видання, а також привіти і оголошення треба висилати на адресу Адміністрації: Our Sport Magazine, 680 Sanford Ave., Newark, N. J. 07106 або до Управи УСЦАК.

Спільна ухвала Координаційної Ради Української Спортивної Асоціяції та Української Спортової Централі Америки і Канади

Обговоривши підготову, хід та результати проведеного в містах Західньої України від 19 до 30 червня ц. р. відзначення 80-ої річниці СТ „Україна", Координаційна рада УСА та Управа УСЦАК відзначають, що заплянованi заходи здійснені повністю і пройшли успішно. Схвально сприйняті народом України і прибулими представниками діяспори, вони послужили консолідації українців з різних країн і континентів. Ще раз підтверджено, що національний спорт — прекрасний засіб об'єднання людей, виховання патріотизму, боротьби за національну гідність і суверенність українського народу.

Координаційна Рада УСА і управа УСЦАК вирішили:

— Схвалити організаційну діяльність УСА і УСЦАК для підготови і проведення комплексу культурно-спортивних заходів в рамках відзначення 80-річчя заснування СТ „Україна"

— Вважати комплекс заходів, проведених з нагоди святкувань, першим спортовим фестивалем українців.

— Висловити вдячність організаціям і окремим особам, які сприяли успішному проведенню спортивного фестивалю.

— Доручити керівникам УСА і УСЦАК розробити пропозиції щодо підготови та проведення. Світової Олімпіяди Українців (Світових спортивних Ігор українців).

— Координацію контактів між спортсменами України і Американо-Канадської діяспори здійснювати в основному через керівництво УСА в Україні (голова Я. Кендзьор) і Управою УСЦАК в Америці і Канаді.

— Схвалити та опублікувати в пресі підсумкову спільну заяву Української Спортивної Асоціяції і Української Спортивної централі Америки і Канади.

Прийнято на поширеному спільному засіданні Координаційної Ради УСА і Управи УСЦАК 1-го липня 1991 року в місті Львові.

Спільна заява Координаційної Ради Української Спортивної Асоціяції та Управи Української Спортової Централі Америки і Канади

На відзначення 80-ої річниці заснування в Галичині СТ „Україна", від 19 до 30 червня ц. р. зусиллями наших двох організацій, при підтримці місцевих органів влади, спортивних і громадських організацій, проведений перший в історії спортивний фестиваль українців з різних країн. В ньому крім спортсменів і жителів західніх областей України взяли участь українці ЗСА і Канади, об'єднані Українською Спортовою Централею Америки і Канади (всього 400 осіб), а також окремі представники з інших країн поселення українців. Відзначення ювілею перетворилося в народне свято спортового відродження і національного єднання українців, які проживають як на Батьківщині, так і на еміґрації.

Змагання з п'яти видів спорту, наукові та культурні заходи, крім міста Львова, відбулися в 19-ти містах Львівської, Івано-Франківської, Тернопільської, Волинської та Закарпатської областей. Безумовний успіх проведеного заходу свідчить про актуальність заходів в т. ч. і спортивних, спрямованих на зріст національної свідомости і гордости українців.

Координаційний Комітет УСА і Управа УСЦАК вважають за доцільне:

1. Продовжити свою співпрацю, спрямовану на фізичне загартування українців як на Батьківщині, так і за її межами на утвердження в їхньому середовищі гуманістичних ідей олімпізму, єдности духовних і фізичних доблестей.

2. Проводити реґулярні зустрічі спортсменів України з українцями діяспори, як засіб не лише фізичного загартування, а й духового єднання народу.

3. Закликати українців в усіх країнах їх поселення об'єднуватися в спортові організації і налагоджувати контакти між собою та спортсменами України. Морально, організаційно і матеріяльно сприяти самостійному виходу України на міжнародну спортивну арену.

4. Вважати дальше перебування українських спортсменів в повній залежності від імперських, союзних структур, нижчий їх національної гідности. Звернутися до національних федерацій України з видів спорту та до членів і президента НОК України В. Борзова з пропозицією негайно зробити практичні кроки, щоб домогтися членства їхніх організацій в Міжнародних спортивних федераціях і Міжнародному Олімпійському Комітеті.

5. Підтримати боротьбу братніх народів: Литви, Латвії, Естонії, Грузії, Молдови за належне їм право самостійної участи в Олімпійських Іграх та світових першостях. Координаційна рада УСА і Управа УСЦАК підтримують ідею проведення Світових Ігор українців (Олімпіяди) в Україні і готові співпрацювати з усіми спортивними федераціями та Міністерством України в справах молоді і спорту. В разі неготовності Міністерства України у справах молоді і спорту або інших структур до проведення такої Олімпіяди в Україні, буде розглянена можливість її проведення поза межами України.

Львів, 1 липня 1991 року.

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

впаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ

ТЕНІСОВІ та ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ на СОЮЗІВЦІ

в днях від 30-го серпня до 2-го вересня 1991 року
(LABOR DAY WEEKEND)

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ

АМЕРИКИ і КАНАДИ на РІК 1991

і за чаші

УНСоюзу, Союзівки, Свободи, (в тому пропам'ятна чаша інж. Б. Рака, д-ра В. Гука і Я. Рубля), Українського Тижневика і п-ні Марії Душник

та грошові нагороди
в поодинокій грі:

ЖІНОК і ЖІНОК (35 р. і вище), ЧОЛОВІКІВ, мол., СЕНЬЙОРІВ (35-44), СЕНЬЙОРІВ (45 і 55), ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.).

Зголошення до змагань враз із вписовим по $15.00 приймає:

MR. GEORGE SAWCHAK
7828 Frontenac, Philadelphia, Pa. 19111
до 22-го серпня 1991 р. Зголошення одержані після 22-го серпня не будуть взяті до уваги турніровою комісією.

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Р. Ракочий, ст., З. Снилик, Ю. Савчак, д-р З. Матківський, Ю. Попель.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ятниця, 30-го серпня — год. 1-ша по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатися в цій рунді одержать окремі повідомлення від проводу турніру **до суботи, 24-го серпня.**

Субота, 31-го серпня — год. 8:30 ранку на Союзівці:
чоловіки і сеньйори 35 р. і 45 р.;
год. 1-ша — юнаки, юначки і жінки;
год. 3-тя — сеньйори 55 р.

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Ю. Савчак.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаційних, можуть змагатися в в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

Просимо витяти та вислати разом з оплатою $15.00
(Зголошення без вписового не приймається)

....
1. Ім'я і прізвище
....
2. Адреса (по-англійськи)
....
3. Телефон
....
4. Дата народження
....
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь
....
6. Клюбова приналежність

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

Субота, 31-го серпня, о год. 10:30 вранці

за ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШЕНСТВА УСЦАК та ТРОФЕЇ І НАГОРОДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ у слідуючих конкуренціях для дівчат і хлопців:

Хлопці/Мужчини Число конкуренції	Вік	ІНДИВІДУАЛЬНІ	Дівчата/Жінки Вік	Число конкуренції
1	13/14	100 м. змінний	13/14	2
3	15 і вище	100 м. змінний	15 і вище	4
5	10 і нижче	25 м. довільний	10 і нижче	6
7	11/12	25 м. довільний	11/12	8
9	13/14	50 м. довільний	13/14	10
11	15 і вище	50 м. довільний	15 і вище	12
13	10 і нижче	50 м. довільний	10 і нижче	14
15	11/12	50 м. довільний	11/12	16
17	13/14	50 м. горілиць	13/14	18
19	15 і вище	50 м. горілиць	15 і вище	20
21	10 і нижче	25 м. горілиць	10 і нижче	22
23	11/12	25 м. горілиць	11/12	24
25	13/14	50 м. грудний	13/14	26
27	15 і вище	50 м. грудний	15 і вище	28
29	10 і нижче	25 м. грудний	10 і нижче	30
31	11/12	25 м. грудний	11/12	32
33	13/14	100 м. довільний	13/14	34
35	15 і вище	100 м. довільний	15 і вище	36
37	10 і нижче	25 м. метелик	10 і нижче	38
39	11/12	25 м. метелик	11/12	40
41	13/14	50 м. метелик	13/14	42
43	15 і вище	50 м. метелик	15 і вище	44
		ГІНЦІ		
45	10 і нижче	4 x 25 м. довільний	10 і нижче	46
47	11/12	4 x 25 м. довільний	11/12	48
49	13/14	4 x 50 м. довільний	13/14	50
51	15 і вище	4 x 50 м. змінний	15 і вище	52

Змагуни (-ки) можуть брати участь в трьох індивідуальних конкуренціях і один раз в гінцях. Гінці будуть устійнені клюбовими тренерами або представниками.

РЕЧЕНЕЦЬ ЗГОЛОШЕННЯ: **до 17-го серпня 1991 року.** Реєстрації над басейном НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ. Вписове виносить 10 дол. від змагуна (-ки).

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ

....
Ім'я, прізвище: (по-англійськи)
....
(по-українськи)
....
Адреса
.... Зіп Ковд ....
Телефон: (..........) .... Вік: ....
Хлопець .... Дівчина ....
....
Клюб/Молодеча організація
Конкуренція .... Час ....
Конкуренція .... Час ....
Конкуренція .... Час ....
....

Просимо вислати карту зголошення разом з вписовим (чек виписаний на "Ukrainian Sports Federation") до:

„Чорноморська Січ"
Maria Bokalo
742 Linden Avenue
Rahway, N.J. 07065
(908) 382-2223

Спілка Української Молоді
Olena Halkowycz
94 Fycke Lane
Teaneck, N.J. 07666
(201) 692-1471

„Тризуб"
Taras Midzak
1135 Mill Creek Road
Southampton, PA 18966
(215) 322-7581

Пласт/Неприналежні
Eugene Zyblikewycz
11 Old Colony Lane
Marlton, N.J. 08053
(609) 983-0621

П'ЯТЬ ПРИЧИН ЧОМУ НАМ ПОТРІБНО ПІДТРИМУВАТИ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

1. „Мушу сказати, що я переконаний, що вирок суддів в Ізраїлі був несправедливий..."
— Лорд Томас Деннінг
2. „Мені не відома ніяка інша судова справа в якій потоптано так багато процедур загально прийнятих міжнародними чинниками".
Професор Віллєм Ваґенар, автор книжки „Розпізнаючи Івана: Наукова праця з легальної психології", Вид. Гарвардського Університету.
3. „Якщо Іван Дем'янюк, в невинності якого я повністю переконаний, буде повішений на шибениці Айхмана, то прийде день коли держава Ізраїль буде сидіти на лаві підсудного".
— Патрик Бюкенан.
4. „На мою думку ця справа смердить... Прошу розглянути справу американського громадянина Івана Дем'янука і поведінку Відділу спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) в нашій країні".
— Конґресмен Джеймс Трафікант (демократ, Огайо), „Конґресовий рекорд" з 20-го червня 1989 р.
5. „Вірю, що історія не забуде справи Дем'янюка, так як не забула справи Дрейфуса".
— Граф Ніколай Толстой

Після дванадцяти років наполегливих і невтомних зусиль ми осягнули багато. За свою подивогідну відвагу та витривалість Іван Дем'янюк — невинна жертва — заслужив на гідну оборону перед ізраїльським Верховним судом. Без Вашої негайної фінансової допомоги така оборона не буде можливою. Просимо допомогти нам успішно завершити останній етап цього страхіття-примари, яка триває вже понад дванадцять літ.

Просимо висилати пожертви на:

John Demjanjuk Defense Fund
P.O. Box 92819
Cleveland, Ohio 44192

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ВІКТОРІЯ РУТЕЦЬКА член УНС Відд. 239-го ім. св. Юрія у Філядельфії, Па. померла 14-го травня 1991 року на 95-му році життя. Нар. 25-го грудня 1896 року в Збаражі, Україна. Членом УНС стала 1936 року. Залишила у смутку Волтера С. Рутецького. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

....

ОСИП ПУНДИК, член УНС Відд. 247-го ім. св. Івана Хрестителя у Вилмінґтоні, Дел. помер 24-го червня 1991 року на 81-му році життя. Нар. 25-го грудня 1909 року на Волині, Україна. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину Лукію, дочку Джін, внучку Сузан і приятелів. Похорон відбувся на цвинтарі Ріверв'ю у Вилмінґтоні, Дел.

Вічна Йому Пам'ять!

Любомира Шеремета

....

ЮРІЙ ПАШ, член УНС Відд. 47-го ім. Ольги Басараб в Бетлегемі, Па. помер 4-го червня 1991 року на 67-му році життя. Нар. 1924 року в селі Буштино, Карпатська Україна. Членом УНС став 1974 року. Залишив у смутку дружину Таню та доньки — Марту і Зеновію. Похорон відбувся 6-го червня 1991 року на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Гарас, секр.

....

МИХАЙЛО КУБИК, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембридж, Па. помер 8-го червня 1991 року. Нар. 15-го квітня 1908 року в Австрії. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку синів Вілліяма і Марка. Похорон відбувся 12-го червня 1991 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Гладьо, секр.